



ה"ת 11807/06/15 - עלי עודה, חאלד מוסטפא עודה, נגד משטרה ירוקה

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 11807-06-15 עודה ואח' נ' משטרה ירוקה

בפני כבוד השופטת הדסה אסיף מבקשים
1. עלי עודה, ת.ז. 033533217
2. חאלד מוסטפא עודה, ת.ז. 034247791 ע"י ב"כ עו"ד פיינבלט ועו"ד בר לב
נגד
משטרה ירוקה ע"י מר פליקס פיינשטיין משיבה

החלטה

בפני בקשה להחזרת תפוס, בהתאם לסעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] התשכ"ט - 1969 (להלן: "הפקודה").

ביום 03.06.15 נתפסו שתי משאיות (וטרקטור מסוג שופל - אשר על פי האמור בבקשה זו כלל אינה נוגעת לו), אשר בבעלות המבקשים. לטענת המשטרה הירוקה, המבקשים עברו באמצעות הרכבים, על הוראות חוק שמירת הניקיון התשמ"ד - 1984 (להלן: "חוק הניקיון") וחוק רישוי עסקים התשכ"ח - 1968 (להלן: "חוק רישוי עסקים"). תפיסת הרכבים נעשתה מכוח סמכות המשטרה הירוקה בחוק הגנת הסביבה (סמכויות פיקוח ואכיפה) התשע"א - 2011 (להלן: "החוק").

טענות המבקשים

עפ"י הנתען בבקשה, המבקשים לא עברו כל עבירה. לטענתם, הם פרקו מצע גרוס, שאינו פסולת, בשטח פרטי של לקוח בשם אחמד עמאר. כך שלא נעשתה כל פריקת פסולת, ולא ברשות הרבים.

עוד טוענים המבקשים, כי תפיסת שתי משאיות והשופל, מהווה צעד בלתי מידתי, אותו ניתן להחליף באמצעי חמור פחות. לטענתם, המשאיות דרושות לעסק בעל רישיון עסק, המפרנס משפחות רבות בכפר קאסם, ולו התחייבויות כלפי לקוחות.



המבקשים מפנים לפסה"ד בעניין רע"פ 1792/99 גאלי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(3) 312 (להלן: "עניין גאלי"), שם דובר לטענתם על טרקטורים מסוג שופל, אשר נתפסו מבצעים עבירות בארבע פעמים שונות, ורק בפעם הרביעית הוחלט כי תפיסתם כשרה. לטענת המבקשים, המשאיות אינן מהוות "עברין מועד" כמו בעניין גאלי, ולכן יש לשחררן.

כך, לטענתם, משאית מספר 5905161 ושופל מספר 71046 - מעולם לא נתפסו או ביצעו עבירה, ואילו למשאית מספר 1883465 - נרשם בעבר קנס בשיעור 750 ₪, וגובה הקנס מצביע על העדר חומרה של המעשה.

לטענת המבקשים, יש לקבל את הבקשה נוכח מידת הפגיעה במבקשים, לאור אופי השימוש ברכבים ואופי הרכבים - שלטענתם הינם בעל ערך רב. לטענת המבקשים הלכת גאלי מחייבת את בית המשפט לבחון חלופה לתפיסה, כגון חתימת על ערבויות וערבות צד ג', הגבלת שימוש במשאיות לשעות/אזורי עבודה, הפקדת ערבויות להימנע מכל עשיית מעשה עם המשאיות וכו'.

עוד טוען ב"כ המבקשים, כי השופל רשום על שם המבקש 1, ואילו המשאיות רשומות על שם צד ג' ומשועבדות אך המבקשים הציגו הסכם מכר מחודש דצמבר 2014 לפיו הבעלים מעביר את המשאיות למבקש 1.

טענות המשיבה

המשיבה טענה בדיון, כי יש לה יותר מחשד סביר כנגד הרכבים בגין ביצוע עבירה. לטענתה נאסף חומר רב לגבי הרכבים, המבצעים באופן שיטתי עבירות של איכות הסביבה והשלכת פסולת בניין, ולא באופן חד פעמי אלא ניהול אתר הטמנה בראש העין ותחנת מעבר בכפר קאסם.

לטענת המשיבה, מדובר בהשלכת פסולת, שאינה חומר גרוס, באתר פיראטי להטמנה. הוצגו בפני תמונות להוכחת טענה זו.

נציג המשיבה טען, כי קיימת בפניו עדות של מנהל אגף רישוי עסקים ברשות המקומית, אשר לטענת המבקשים הוציאה לכאורה רישיון לתחנת מעבר בכפר קאסם, ולפי עדות זו הרישיון הנתען אינו מוכר לו, לא נחתם על ידו ולא ניתן על ידו מעולם, כך שהרישיון אינו חוקי מבחינת עיריית כפר קאסם. המשיבה מפנה בעניין זה לחקירת המבקש 2, במסגרתה בחר בזכות השתיקה לעניין מקור הרישיון, באופן המעלה חשד כי הרישיון אכן אינו חוקי.

לטענת המשיבה, על הבקשה היה להיות מוגשת על ידי הבעלים הרשום של המשאיות, ולא על ידי המבקשים, ועד למועד הדיון לא הוצג הסכם המכר הנתען.

המשיבה טוענת, כי למבקש 2 עבירות קודמות, למשל, ביום 22.03.15 נתפסה משאית שבבעלותו ומספרה 9516200, משליכה פסולת באותו מקום בראש העין בו נתפסו הרכבים נשוא הבקשה שבפני.

בנוסף, לטענת המשיבה, בחודש דצמבר 2012 נוהל תיק חקירה כנגד המבקש 2.

עמוד 2



לטענת המשיבה, על פי החשד, מדובר בעבירות רבות של השלכת פסולת ולאורך תקופה ארוכה. לטענתה, עפ"י דוחות הצפייה, העבירות בוצעו בנוסף גם תוך ביצוע עבירות תעבורה (נסיעה ללא אורות, ללא מילוי טכוגרף, ובניגוד לתנועה).

לגבי הטענה הנוגעת להסכם עם בעל השטח בו הושלכה הפסולת, טוענת המשיבה, כי השטח אמנם רשום על שם אדם פרטי אך אין שום היתר בניה לגבי עבודות באותו שטח. עוד נטען כי אף שמדובר בשטח פרטי, מדובר ב"רשות הרבים", כהגדרת מונח זה בחוק הניקיון (שטח בו רשאי או יכול הציבור לעבור, פתוח, לא מגודר, וצמוד לחורשה).

המשיבה מבקשת להותיר את המשאיות בידיה לצורך חילוץ.

תשובת המבקשים

המבקשים השיבו לטענות המשיבה בדיון. לטענתם, אין כל הרשעות כנגד המבקשים בעניינים נשוא הבקשה, ואין כל משמעות לחקירה שהייתה או לא בשנת 2012. כך שאין מקום להציג את המבקשים כעבריינים.

לטענתם, המשאיות לא צריכות להיות בנות ערובה לצורך בירור השאלה האם מדובר בשטח פרטי או רשות הרבים. ניתן לחלט את הרכבים בתום ההליך הפלילי, ככל שיוגש כתב אישום, גם כאשר הרכוש אינו בידי המדינה. לא מדובר בחפץ קטן כי אם ברכוש גדול ובולט.

המבקשים טוענים, כי בידי המשיבה סמכויות מינהליות מרחיקות לכת, וככל שמתנהל עסק לא חוקי, ביכולתה להוציא צו סגירה מינהלי - אך לא נעשה כן. גם לא הוגשה תלונה במשטרה נגד רישיון העסק המזויף לטענת המשיבה.

לטענת המבקשים, המשיבה בחרה באופן לא מידתי לתפוס את המשאיות, במקום להטיל קנסות עם ברירת משפט. משמעות תפיסת הרכבים הנה סגירת העסק, וזו ענישה ללא משפט. גם בענין עבירות התעבורה הנטענות אין בהן כדי להצדיק תפיסת הרכבים.

לטענת המבקשים, מאחר ואין מחלוקת כי מדובר בשטח פרטי, לא מתקיים הרציונל של ההגנה על רשות הציבור והאינטרס הציבורי, ועל כל פנים בירור עניין זה מקומו בבית המשפט ככל שיוגש כתב אישום.

לטענת המבקשים, רישיון העסק חל על שטח גיאוגרפי מסוים, והתנאי ברישיון העסק אוסר על מטרדים סביבתיים מהעסק (פריט רישוי 5.1 א, 5.1 ב). לטענתם, אם בוצעה עבירה מחוץ לעסק, הרי שעבירה זו לא קשורה לשטח הגיאוגרפי של רישיון העסק, ולכן הרישיון לא הופר.

עוד טוענים המבקשים, כי מאחר והמוצר שהיה במשאיות הנו בעל ערך כספי, הוא אינו מהווה פסולת, ומכל מקום אין רלוונטיות לכך כאן מאחר והשאלה העיקרית היא האם פעל עסק שפעילותו מורשית.



המסגרת המשפטית

המשאיות נתפסו על ידי המדינה מכוח סעיף 6(2) לחוק, שכותרתו "סמכויות אכיפה", והמחיל את הוראות הפרק הרביעי לפקודה, וזו לשונו:

6. התעורר חשד לביצוע עבירה לפי חיקוק המנוי בתוספת, רשאי מפקח הגנת הסביבה שהוסמך לפקח על ביצוע אותו חיקוק -

(1) ...;

(2) לתפוס כל חפץ הקשור לעבירה כאמור; על תפיסה לפי פסקה זו יחולו הוראות הפרק הרביעי לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] התשכ"ט - 1969 (בסעיף זה - פקודת מעצר וחיפוש), בשינויים המחוייבים;

(3) ...

סעיף 32(א) לפקודה, שכותרתו "סמכות לתפוס חפצים", קובע כך:

32. (א) רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן שכר בעד ביצוע עבירה או כמצאי לביצועה.

הפסיקה קבעה כי, אמנם, תפיסת חפץ והחזקתו בידי המדינה מכוח הפקודה, כרוכה בפגיעה בזכות הקניין של הבעלים ובחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, אך בנסיבות מסוימות יש בתפיסה זו כדי לקדם תכליות חשובות וראויות. ראה דברי כב' הש' שטרסברג-כהן:

"בין השאר מיועדת התפיסה למנוע מבעליו להשתמש בחפץ לשם ביצוע עבירה, לשלול מבעלי החפץ, זמנית או לצמיתות, חפץ שנעברה בו עבירה, להבטיח כי חפץ יוכל לשמש כראיה בהליך משפטי עתידי, לאפשר את חילוטו של החפץ על ידי בית המשפט - בין השאר - כאלמנט מניעתי או עונשי במצבים המצדיקים זאת, ועוד. תפיסת חפצים והחזקתם בידי המשטרה וכן חילוטם על ידי בית המשפט נבחנת לאור תכליתן של הוראות הדין הרלוונטי, הזכויות המהותיות והאינטרסים השווים המשמשים בזירה - כל זאת במסגרת העקרונות הכללים של השיטה. בכל מקרה, יש לערוך איזון ראוי בין ההגנה על הזכות הקניינית של הפרט, לבין האינטרס הציבורי שבמניעת ביצוע עבירות בעזרת חפצים המאפשרים את ביצועם".

ראה: בש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 464.



כלומר, יש לבחון את מידתיות ההחלטה על תפיסת המשאית, תוך איזון אינטרס המבקש זכותו הקניינית עם אינטרס הכלל למניעת ביצוע עבירות בעזרת הרכב. ראה דברי כב' הש' חשין בעניין גאלי:

"אכן, קיים יסוד סביר להנחה ולחשש כי השופל הרגיל עצמו במעשי-עבירה, ונכון יהא אם נגן על הציבור מפניו ונורה על המשך מעצרו. זו הדרך האחת, כמסתבר, למנוע את גאלי ואת השופל מהמשיך ומעבור עבירות שעברו (לכאורה). נודה: מעצרו של השופל מביא על גאלי נזקים כספיים ניכרים, ואולם בהתהלך השופל חופשי נושא הציבור הרחב אף-הוא, כפי שראינו, בנזקים, וראוי הוא הציבור כי נגן עליו מפני שופלים רעים ומרעים. המשך החזקת השופל בידי המשטרה פוגע בקניינו של גאלי אף שטרם הוכחה אשמתו. ואולם, לא זו בלבד שהשופל נתפס - שלוש פעמים - בשעת מעשה (flagrante delicto), אלא שאין ספק בדעתנו כי במאבק הנערך לעינינו בין קניין הפרט לבין קניין הציבור ואינטרס הציבור, ראויים הם קניין הציבור ואינטרס הציבור כי יצאו וידם על העליונה. רק על דרך זה, כמסתבר, נוכל להגן על הציבור".

[הדגשה שלי, ה.א.]

ראה: רע"פ 1792/99 גאלי נ' משטרת ישראל, פ"ד נג(3) 312, 325.

וראה גם: בש"פ 7715/97 חג'ג' נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 14.

יתרה מכך, בית המשפט העליון קבע, בעניין גאלי, כי בסמכות המשטרה להחזיק בחפץ, אף אם אין לו שימוש עתידי כראיה בהליך משפטי. כדברי כב' הש' חשין:

"פירוש זה מתחזק בשוותנו נגד עינינו את תכליתו של החוק, והיא: הקניית סמכות למשטרה לתפוס חפץ במקום שיש יסוד סביר להניח כי אותו חפץ עשוי לשמש בעבירה, ובמטרה למנוע מבעליו יכולת לעבור בו עבירה נצפית. הגיונו של החוק מדבר בעד עצמו. אם אמנם "יש... יסוד סביר להניח" כי בחפץ פלוני עומדים לעבור עבירה, היעלה על הדעת כי המחוקק יעמוד מנגד ויחריש? נוכח הדברים המפורשים שבסעיף 32(א) לפקודת החיפוש, הנקבל כי המחוקק ימנע את המשטרה מתפיסת נכס במקום שבו יש יסוד סביר להניח כי עומד הוא - אותו חפץ - לשמש בביצועו של פשע? הקושיה קושיה והתשובה בה. אכן, הוראת סעיף 32(א) לפקודת החיפוש מגבילה את קניינו של הפרט לטובת אינטרס הכלל, ואולם אין ספק קל בדעתי כי גדרי הסמכות - אם נפרשם לאור פסקת ההגבלה בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו - הולמים את ערכי המדינה, נועדו הם לתכלית ראויה ומידתם מידה שאינה עולה על הנדרש".

ראה: עניין גאלי, בעמ' 322.

אכן, נקבע בעניין גאלי, כי יש לבחון חלופה לתפיסת הרכב, אך זאת רק כאשר גם באמצעות החלופה, שלא על דרך החזקת הנכס בידי המדינה, ניתן יהיה להשיג את מטרת התפיסה - אותה מטרה שלשמה נתפס הרכב מלכתחילה:



"במה דברים אמורים: שיותר למשטרה להוסיף ולהחזיק בחפץ שנתפס כדי למנוע את פגיעתו הרעה, במקום שתפיסת הנכס הייתה כדי למנוע עבירת עבירה בו. ואילו נכס שנתפס למטרה אחרת - למשל, כדי שישמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה - שיקול זה ששימש בתפיסת הנכס יוסיף וישמש אף לעניין המשך ההחזקה בו. הגיוני של עילת התפיסה יוסיף וישמש גם לעניין המשך ההחזקה בחפץ. כך נעמת את אינטרס הפרט עם אינטרס הכלל, ונשלול מנכס את חירותו רק במקום שטובת הכלל דורשת כן במפגיע".

ראה: עניין גאלי, בעמ' 324.

נפסק כי מקרים של תפיסה מניעתית, הם פחות הולמים לחלופה של הפקדת ערבויות או הטלת שעבודים.

ראה: סעיף 5 להחלטה בבש"פ 4180/11 מ.ג.ש מיכאל עבודות בטון ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 10.06.11).

בעניין חלופה לתפיסה, פסק בית המשפט העליון, כי לשם קבלת חלופה נחוץ אמון במבקש, ואין בעבירות נישנות כדי ליצור אמון. זאת, כדברי כב' הש' רובינשטיין, מאחר ו"חומרת העבירות והישנותן יוצרות חשש לפעילות דומה בעתיד".

ראה: רע"פ 6990/10 דדון חזי וציון 1992 בע"מ נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 24.11.10).

אחד השיקולים בעניין החזרת תפוס, הנו עברו של המבקש בתחום העבירות אותן הוא חשוד כי עבר.

שיקול אחר, הנו הנזק הבלתי הפיך שעלול להגרם לסביבה, אם לא יפעלו הרשויות מבעוד מועד וכן את כוונת המשיבה להגיש כתב אישום כנגד המבקש.

ראה: רע"פ 9747/08 סולטן תחריר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 20.11.08).

מן הכלל אל הפרט

הבקשה עניינה רק המשאיות, והשופל כלל אינו מוזכר בה.

המשיבה טענה כי הבעלים הרשום של המשאיות לא צורף כצד לבקשה ודי בכך כדי להביא לדחייתה.

לא מצאתי מקום לדחות את הבקשה מן הטעם הזה לבדו. הבעלים הרשום התייצב לדיון ובכך אישר, למעשה, את גרסת המבקשים לפיה המשאיות נמכרו על ידו למבקש 2 על פי הסכם מיום 30.12.2014 שאותו הציג ב"כ המבקשים בדיון היום.



מובן שהמשיבה רשאית לחקור אודות משמעותו של הסכם זה ואמינותו ואולם לצורך השלב שבפני, די לי במסמך הזה וכל שכן כאשר הבעלים הרשום התייצב לדיון והביע בכך את הסכמתו לכך שהמבקשים הם הבעלים של המשאיות.

המבקשים טענו כי כלל לא הושלכה פסולת בניין וכי אין מדובר ברשות הרבים.

אני דוחה טענות אלה.

לפחות על פי החומר שהוצג לי, ולצורך השלב שבפני, נראה שמדובר בפסולת בניין שהושלכה ברשות הרבים.

מהתמונות שהוצגו לי על ידי המשיבה, נראה כי מדובר בפסולת בניין ולא במצע גרוס. פסולת הבניין נראתה באופן ברור בתמונות וכללה חלקי בטון, ניילונים וכיוצ"ב פסולת אופיינית לבניה. על פני הדברים, ולפחות לפי התמונות שהוצגו לי, לא מדובר בחומר גרוס.

אשר לשאלה אם מדובר ברשות הרבים - על פי חוק שמירת הניקיון, תשמ"ד - 1984 מוגדר המונח "רשות הרבים" באופן הבא: "כל מקום שהציבור רשאי להשתמש בו או לעבור בו או שהציבור משתמש בו עובר בו למעשה". סעיף 2 לחוק אוסר על השלכת פסולת בניין ברשות הרבים.

על פי הפסיקה הגדרת המונח "רשות הרבים" בחוק שמירת הניקיון הינה הגדרה רחבה, ולא בכדי. לפי הגדרה זו גם שטח שנמצא בבעלות פרטית ניתן לראות בו רשות הרבים לעניין החוק כל עוד הוא נגיש לציבור. בית המשפט קבע כי הוצאת השטח מהגדרת "רשות הרבים" לעניין חוק שמירת הניקיון אפשרית על ידי גידור השטח והצבת שילוט או כל פתרון אחר שידיגיש ויפגין כי מדובר בשטח פרטי שהציבור אינו מורשה לעשות בו שימוש.

רע"פ 8478/10 יוסף אליאס נ' מ"י.

על פי התמונות שהציגה לי המשיבה, מדובר בשטח פתוח, שאינו מגודר, ואין כל דרך לדעת, ממראה השטח, כי מדובר בשטח פרטי. לפיכך, נראה, ודאי לצורך השלב שבפני, כי מדובר ברשות הרבים כמשמעות מונח זה בחוק שמירת הניקיון.

יוצא, שיש בשלב הזה די כדי לבסס חשד לביצועה של עבירה לפי חוק שמירת הניקיון. בנסיבות האלה פעלה המשיבה על פי סמכותה לפי סעיף 6 (2) לחוק הגנת הסביבה (סמכויות פיקוח ואכיפה) תשע"א 2011.

יחד עם זאת, עדיין מחוייב בית המשפט לבחון אם ניתן להסתפק בחלופה לתפיסה.

בעניין זה טענה המשיבה כי המבקשים עוברים עבירות על חוק שמירת הניקיון באופן שיטתי ומתמשך. יחד עם זאת, על פי טענת נציג המשיבה בדיון מטרת התפיסה אינה מניעה של המשך ביצוע העבירות אלא מתן אפשרות למשיבה לחלטן,



אם וכאשר יורשעו המבקשים על פי כתב אישום שיוגש נגדם (עמ' 6 שו' 13).

בהקשר זה ראוי לציין כי טרם הוגש כתב אישום וכי למבקשים אין עבר פלילי וכל שכן בעבירות לפי חוק שמירת הניקיון. נציג המשיבה ציין אמנם כי המבקש 2 נתפס עם משאית אחרת כשהוא מבצע, על פי החשד עבירה דומה, אך עבירה זו טרם נדונה והמבקש טרם הורשע בגינה.

לא ניתן להתעלם מזכותה של המשיבה להחזיק במשאיות, על מנת להבטיח את חילוטן בהמשך ההליכים ואולם, אני סבורה כי מטרה זו, של חילוט, ניתן להשיג גם באמצעים שחומרתם פחותה מתפיסת המשאיות בפועל, וכל שכן כאשר טרם הוגש כתב אישום ולא ניתן לדעת אם יוגש.

לפיכך בשלב הזה אני מורה כדלקמן:

המשאיות יוחזרו לידי המבקשים אך זאת בכפוף למילוי כל התנאים הבאים:

יירשם עיקול על המשאיות לטובת מדינת ישראל, והוא ישאר בתוקף למשך 60 יום מהיום ואם יוגש כתב אישום בתוך תקופה זו, הוא ישאר בתוקף עד לתום ההליכים.

המבקשים ימציאו פוליסות ביטוח מקיף למשאיות ואישור על כך שהפוליסות משועבדות לטובת המדינה באופן שכל תשלום על פי הפוליסות יבוצע לידי המדינה ולא לידי המבקשים.

תוקף השעבוד הזה יהיה למשך 60 יום מהיום ואם יוגש כתב אישום בתוך תקופה זו, הוא ישאר בתוקף עד לתום ההליכים.

אני אוסרת על המבקשים או מי מהם לעשות כל עבירה על חוק שמירת הניקיון, בין באמצעות המשאיות נשוא הבקשה ובין באמצעים אחרים.

ביצועה של עבירה כזו יהווה, לכשעצמו, הפרה של התנאים המפורטים בהחלטה זו ויאפשר את תפיסת המשאיות באופן מיידי.

המבקשים ימציאו אם אישורו של הבעלים הרשום והתחייבותו שלא לבצע כל דיספוזיציה במשאיות, והוא יחתום על התחייבות בסכום של ₪ 150,000 שתמומש אם תועבר החזקה או הבעלות במשאיות.

תוקף ההתחייבות למשך 60 יום ואם יוגש כתב אישום בתוך תקופה זו, היא תישאר בתוקף עד לתום ההליכים.



המבקשים יפקידו בקופת בית המשפט התחייבות בסכום של 150,000 ₪ וכן ערובה כספית בסכום של 50,000 ₪ והיא נועדה להבטיח את קיום התנאים שפורטו לעיל וכן את התחייבותם של המבקשים שלא לבצע כל דיספוזיציה במשאיות למשך 60 יום מהיום ואם יוגש כתב אישום בתוך הזמן הזה, עד לתום ההליכים.

רק בכפוף למילוי כל התנאים האלה, והפקדת כל הבטוחות שפורטו לעיל, שהן תנאי לשחרור המשאיות ונועדו להבטיח את התנאים שפורטו לעיל, יוחזרו המשאיות לידי המבקשים.

המזכירות תעביר עותק החלטה זו לצדדים. תשומת הלב לפרטי הפקס של המשיבה שנמסרו היום בבקשה נפרדת.

ניתנה היום, כ"ב סיוון תשע"ה, 09 יוני 2015, בהעדר הצדדים.